

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↵

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž

Jubilate.

Jan. 21, 18—23.

Wo kšchizju, kiž mějesche Pětr jako japoschtol njesć, kłowo šwjateho pišma rěczy. Ale kóždemu wuczobnikcy płaczi: „Šchtož šwój kšchiz na šo njewošnje a ša muu njedže, tón njemóže mój wuczobnik bycz.“ A kóžde czerpjenje, niž jenož pschescžehanje Khrysta dla, dyrbi šo kšchescžijanšy snjesć. Duž to praschenje:

Kač nješe kšchescžijan czerpjenja, jemu wot Boha napoložene?

Wón praji:

1. Kaž wón mje wjedže, tak dyrbjju hicz;
2. Hdyž wón mje wjedže, tehdom chzu hicz;
3. Dokelž wón mje wjedže, móžu ja hicz.

1. Kšětje nawalnemu, šamowólnemu Pětrej tón Anjes šjewi, šo budže šo pod šwontowny pschah potulecz dyrbjecz. To běšche jemu czežko, ale wón šo podda; pschetož tón Anjes je prajił: šchtož wón cžini, je derje cžinjene a dyrbi šo tež jemu špodobacz. Wón džě je runje šwoju lubosć temu Anjesej wušnał a najkrašnišche powołanje je šo jemu pschepodało; kač mohł šo wobaracz, tež ezežkotu snjesć?

Kač my šo šastrožimy, hdyž czerpjenje na naš pschindže! My šmy šebi něčto wotmyšlili a bóršy bychmy wotšynjenu kónž dozpěli; na jene dobo je wšchitko hinał. Nan a hospodač wješeli šo šwojich dla, šo do předka džě — duž dyrbi šo na khoroložo, šnano na šmjertne ložo lehnycz. Macž w njewustawazej lubosći

šwoje džěczy woczehnje — wona dyrbi šastacz, dokelž cžělna šlabosć ju wobjima. Šchtož ma šchto ša wěšte a najpotřebnišche, wón dyrbi jo šhubicz.

Wón dyrbi. Ale kač je to czežko! Derje nam, šo my wěmy, šo to šlepy pschipad njeje, ale šo je Boža ruka nad nami, kotraž wjazy na naš njepoloži, hač my njesć šamóžemy. Šmy-li temu Anjesej w lubosći pschihileni, potom budžemy šo tež, kač czežko nam tež budže, w ponížej pošlušnosći pod Božu khostazu ruku pošhilecz móž. Našch trošcht wostanje: Wón je tón Anjes! a našch roššud: Wón njeh cžini, šchtož šo jemu špodoba.

2. Praschenje wšchak š tym hiščeže ke kónzej njeje. Hdyž tež nechtó wě: Ša dyrbjju runje to czerpicž, dokelž ma tón Anjes to ša dobre — wón šo šašo prascha: Čžeho dla runje nětko, hdyž šo mi to najmjenje pschihodži? W štarobje dyrbjja na Pětra czežke dnj pschincž. Wón šo drje prascheshche: „Čžeho dla runje w štarobje?“ ale wón mjelczi.

Tač šo kšchescžijenjo tež njetrjebawšchi prascheja, hdyž kšchiz pschindže. A tola dyrbjeli wjedžecz: Tón Anjes šam prawy cžaš šnaje. Wón wě, hdy je mi khostanje wužitne, hdy šym ša pruhowanje šrały a šylny došč, šo bych druhim š pschikladom byl. Duž budž našche hešto: Kač a hdy Bóh chze. A kajki dobytł ma kšchescžijan wot tajkeho poddacza, tajkeje ščěrpliwosće, ponížneho pošhilenja pod Božu wolu! To budža ramjenja šylnišche pod czežkotu. To šu njelicžomni kšchiznoscherjo našonili. Bohladajmy do šwjateje historije. Abraham, Šsaak, Šakub, Šosef — kač šu woni nawukli cžakacz w dowěrenju na

teho Anjela! Sdyž tež wóni w času swojeho podrožnistwa wschitke flubjenja dopjelnjene njewidžachu, wóni hladachu we wěrje a nadžiji k njebjestemu wótnemu krajej a wje-
bela wotbal czahnychu. A temu dyrbi tež pola naš dóncz, so w dobrých a slých dnjach, w žiwjenju a wumrjeczu swólniwje a wjebele Božemu wodženju so dowěrjamy. Potom smějemy so mjenje prafchecz a sforzicž.

3. Potom směje kšesčizian pschezo krašnišče nasho-
njenja Božej hnady. Petr so prafcha, hacž tež Jana po-
dobne trjehicž njebudže. Tón Anjes jeho pomuczi, so ma
w Božim kralestwje kóždy sam swoje powołanje. Schtóž
je šwěrnny w swojim powołanju, na druhich njehladaj,
hacž maja wjazy abo mjenje czěpicž, ale směrom a
stroschtnje swój pucž dale dži. Wón wě: Tón Anjes
wjedže mje a je pola mje, duž so mi nicžo stacz njemóže.

Kak hušto so stawa, so samo dobri kšesčizienjo
w czěrpjenju hišče so prafchejo na druhich, šnano na
njewěrjazych šobuczłowjekow hladaja, kiž maja so po šdaczju
wjele lóžo. Abó někotreho boli, so tak bješ sadžewanja
kaž druzi sa Šbóžnika skutkowacz njemóže. Tehdom dyr-
bišch so jenož hnadneho wodženja Božeho troschtowacz.
Tale myšl pošylnja a wofschewja wutrobu. To nawuknješch,
so šwěrne a kšesčizianske šbože stej něšto wschelake.
Kšičiž je kšesčiziana pnycha a czěšne šnamjo. To je
kšesčizianska mšda: Šišch kšičiž te kšonowanju. Kšičiž
je schula Boža, w kotrejž chze jedyn tak a druzi hinaš
wodženy bycz. Škóncznje pak, hdyž tón Anjes pschindže
(sch. 22), wón kóždemu šwěrnemu wuczobnikož mšdu da.

My njewěmy, kajke czěrpjenja naš hiščeje potrjehja
a hdy na naš pschindu. Ale to budž nam wěste: Tón
Anjes šwojich wjedže. Schtóž so jeho džerži, temu budže
pschezo lóžo, tež czěpicž, hdyž Bóh chze.

Kaž Bóh mje wjedže, tak chzu hič
Šišch wjebele a šrudžbu;
Tež w tyšchnošči chze wofschewicz
Mje Bóh psches šwoju wuczbu,
Kak rjenje wón mje šastaraš,
Šišch uješbožom je šafhowaš,
To junu w šwětle widžu.

Šamjeń.

Wobras kšesčizianskeho žiwjenja.

(Mat. 8, 23—27.)

Wšmi Šesufša šej do kóžje,
Š nim jědž psches morjo šwěta!
Sdyž wón twój šwěrnny wódžer je
Šišch wschitke twoje lěta,
Dha jěšbu derje dofonješch
A wěczny pschistaw dozpiješch,
Šdžež šbóžny Šalem šwa.

Sdyž šbėhaja so njewjedra
A horja wšchor duje,
Šóž psches šošny so šbėžicž ma,
Duch šwoju njemóž čuje —
Dha nještrachuj so, wutroba,
Wšchaf we kóždi mašch Šbóžnika,
Kiž pomocnik je móžny.

A hdyž wón w twojej štyšnosči
Či šwilku čakacz dawa,
Dha ščěpny budž, wón pomha či,
Sdyž pschindže hodžin prawa;
Šrošč jeno: Anježe, wumóž mje
A wušlých moje wołanje,
Ša hewaš kónža wosmu!

Džerž wěru! Twój Anjes postanje
W najwjetšim twójim horju;
Wón wětram mjelczecz pschitaje
A nawalnemu morju,
So kšičiža šošny nješčumja,
Šso jakni njebo žiwjenja,
Kiž tuczal měra debi.

Móž jeho šobu wobdžiwaj,
Šraj: Schto je to do muža?
Čěicž, džak a šwalbu jemu daj.
Wšchě možn jemu šlužaj!
Š stajej ty tež šwoju móž
Do jeho šlužby džek a nóz,
Kiž je čje i nusy wumohš!

F.

V.

Luther na puczu do klóštra.

Wokoło měšta Erfurta so w lěče 1505 rožki k žnjam bělachu,
a ratarjo so i kóžami do nich hotowachu. Runje w tym času
w Erfurče Marczin Luther pschewywasche. Wón bě tu hižo
šchtyri-lěta študowal. Univeršita běšche jeho sa to, šchtož bě na-
wuknyš, mytowala a jemu titul magister, to rěka wučer,
špožčila. To bě čěšcz, nad kotrejž so tež jeho šarsšej wjebe-
lešhtaj, tak so šynej nětko wy prajeschtaj. Š dobom běšche šebi
w towaštwje študowazych se šwojej šdobnej, wjebelej myšlu a
žortniwej šabawu, kaž se šwojim lubošnym hložom pscheczelow
dobyš. Šajkale wědomošcz, čěšcz a lubošcz běchu šfody, kotrejž
tež runje nětko w univeršitnym žiwjenju žnjesch.

Wě 16. julija našpomnjeneho lěta. Luther běšche někotrych
pscheczelow k šebi na wječor pscheprošyl. Žywa roštkowa a
wjebešy špěw towašchow hacž do pošdneje hodžiny šjenočesche.
W běhu šabawy Luther rjekny: „Dženša mje widžicže
a ženje wjazy.“ Schto š tym měni, so wschitzy prafchachu.
Luther jim powjedži, so je dženska hiščeje junkrócz se šwojimi
pscheczeleni wjebešy pobycz chzyl, dokelž je šebi pschedewšaf na-
šajtra do klóštra šastupicz. To mějachu towašchojo sa žort,
ale Luther pschi tym šawošta. Wšchello jemu wotradžachuš Jeho
jašna, wotewriena myšl so sa šhutny, šawrieny klóštr nje-
hodži, šhubjena by wscha dotalna próza a nadžija byla, wěšče
krocžel, kiž pscheczelo šwalicz a šarsšej žohnowacz njemóža,
hiščeje sam wobžaruje — wscha wotrada bě podarmo. „Šeno
hiščeje wo to waš prošchu“, Luther šnapšchecziti, „so byščeje
mje jutšje tam pschewodželi.“ To jemu šlubiwšchi so roš-
žohnowachu.

Luther běšche šwoje wězy šradowal, něšto knihow
wotedaš, něšto wobkhowaš, jako towašchojo našajtra šastupichu.
Šiščeje duzy, hdyž jeho se šylšojymaj woczomaj pschewodžachu,
proščachu, so by so wróczil, ale Luther twjerdy wosta. Ša
šapanje mnich klóštrške wrótku wotewri, Luther šastupi, a
durje so sa niam šamknychu. Dwaš dnjej towašchojo k šamkne-
nym murjam pschitkhadžachu, hacž njebychu jeho šažo dostali, ale
šwjaš wosta roštorhnjeny.

Schto běšče Luthera pohynulo, wšchě swjatski mjes řobu a uniwersitu, kaž mjes starschiskim domom tak nahle rostorhnyč? Wón řwój řhutny rořud je řanym řwonkownym řnamjenjom řšcheradžil njebě, řtajnje řu jeho řiweho a řwobodneho widřeli. A tola běšče w duchu řwjařany kaž malo druhich. řenicřta myřl jeho duřchu řjelnješče, a ta řekajče: „Řak dořtanu hnad- n e h o B o h a ?“ řořa hnada jemu wřšče wřšeho řtejšče. řo řu nima, řěřhtaj jeho eřeřa a jeho řlud. řo pak tule eřeřu mjel- eřřř a ř pořnėwatym woblicřom njeřeřče a řa najwřřřřchu prařčen, řiř mōře řebi eřlowjeř řřchedpořořičř, řwět řastaji a wot- molwu w řlōřřtrje přtařče, bě řnamjo jeho mōřneho ducha a jeho řruteje wole.

Luther mējšče pobořneho, řluboko položeneho ducha. řořu řhnadu přtařče. řo njeř dotal ničřo řřřřřař njebě. ře starschi- řkim wocęřnjenju bě wřazy řrutořeře hacř lubořeře řačřul; řchula jemu njebě wėřu do řbōřniřkoweje řmilnořeře řbudřila, řřchetoř řeřř řo jemu řow jako pořbėhnjeny a řruty řudniř řiwych a moriwych pořařowajče, a řořa řeno po jeho řlowje řnajesče: „řa, řon řnjes, řym mōřny a řurowy řōh, řiř řřčři řamo na dřečřoch přta.“ řchtoř řchula řřomdři, řřřřř njedopřelni. „řu ničřto njebě“, řuther pořdřiřcho pořjedajče, „řiř řy nam nēřchto dař“. řřřř řořu řhnadu přtařeho řeno na pucř řařonja pořařa, řdřeř dobre řřřřř plačřa. řle řchto mōřesče wjedřečř, řdy ma řych dořč? řutherj řo řdajče, řo řanych nima a řo řeho dla řoři hnėř na nim wotpočřuje. řnėř běšče jeho řiřo domach a w řchuli řludřil a rudřil, řeho bě řo wot mřodořeře bořal, řon řhřřřch wot řo wotwobrocřičř, řoha řhřřřch řhnadneho dořtačř ř řym, řo řebi jeho řařřřřř — w řlōřřtrje.

ř dořom ře řastupřenjom do řlōřřtra řlub dopřelni, řotřřř řešče dořrej dře njedřeli přjedy w řřařřnej řodřinje řeřřniř. řehdy bě wot řařřchej řo wřčřřřř blifřo ř řřřřř dořřchōř. řu jeho řoře njeřjedřo nadpadsje. řařřřřř řo řřmařče a řřřřř njedalořo ř řemi řřdře, tak řo řuther padře a řawořa: „řomhaj, řuba řw. řana, řa řhřu m n i ř h eřč!“ (řana mējšče řo řa ře- řřřřowu wowřu.) řodawř řřřřř řačřřřřčř na njeřo řeřřni a řo jemu, kaž pořdřiřcho řwōřjemu nanėř wobřruci, pořlowanje řřchēř „řřōřēē ř njeřje ř“ řeřda, a wōn wēřčēř řeř na po- řlowanje řwř. řawořa na pucřu do řamařřona dopomina.

řiřo řunřrōčř bě jemu řmjerečř blifřa byřa. řako nēřdy ř řřchēčřelom ř řwōřřimaj řařřřřimaj pucřowajče, wupadsje jemu mjecř, ř řotřřřřř jako řřudēř wopajřany řřodřeřče, řařōři do nobi a řřchēřřny řřřř, řo řřēř ř njeje ečřurčesče. řnjeřřnu řarju wo pomōř přořřō řřř řuče řařřřřimny a towarřřch bējšesče po řēřarja. ř wōřř řřē řo rana řařō wotewři, ale řřēř řo bōřřř řřaji a řřach bě řa nēřotřř ečřař řřchēřrathy.

řubjenřřch řo towarřřchej w řřřřčē řeřdře, řotřehōř lubo- řwajče a řřchēř řmjerečř řřubi. řař řo pořjedā, řu ř mjecřom morjēřny, a řuther řo jeho njeřřōřa dla řara řudřesče.

řējšē řu nařřomřjene pořawřř řobu řuthera na pucř do řlōřřtra wjedle. ř nich ř najmjēřřřa řřonimny, řo je řo wucęřř řwōřeje řřřřwje dřeřřař, řdyř je řo ř jeje řwřatym wōřal, kaž řdyř jeřřlōřřtr řa jeje řbōřřnyř ečřinřazř wuřřaw wobřřadowař. řo pak je řřřřřřř řřřřřenje w nim řiřom řa mřode řēřa tak řiwe byřo, bě namřřēř řubřo, ř řotřřřř řřaj jeho nan a macř wuhō- řowāřoj.

J. K.

Oberlin.

řeho řiwjenje a řřřřřwānje w řamjenjodole.

ře wřchēřařřch řōřřow wucęřřař

† řan řartlo.

(řokracřowānje.)

řōn wobēřahny řařřē wobřřdlenje w řaldbachu, wē řotřřřřř bě přjedy řřuber byřřil a řotřēř bě řa řamjenřřny řol řiřchēře řhēřre dořč. řřēřřu bě dřeř a řady řuchinřřa řařřoda. řwōn lejšesče prawje řjenje, řřle blifřo přři řřřřřř a bēšče řolo wolořo ře řēřom porořeřēřny mř dōřčřkami a ř nahřřny řorami wōbdate, řotřřchř wjēřři a boři ř dřeřa řřane řchmřēři a dřehe řēřne řchřomny řřřřchū.

řajpřjedy wobřřadowajče řebi řberlin řwonkownořeř řa- řmjēřřneho řola a potom přtařče řo je řwōřřimni wōřadowym řeřnačř, ale wřchřřřo jeho přchēřřwēdēři, řo ma wulke a eřeřēře pořo mēřchřniřteje dřeřawořeře přchēd řobu. řunjeř řo bēchū řečřři řřu- řeroweho řwēřneho přōřowānja wōdřečř, dha lejšesče řamjenřřny řol tola řiřchēře řwonkownje řřřřřřwōnjje, ečřēřnje a duchownjje řa- řa wē řřřm. řa pořach, řřřch a řařřodach, na pucřach a w řēřach řnjejšesče řmjēřřna njeřoda a mjes řudřřimni řebānje, přořchēřřřwō a paduchřřřwō, řawřřčř a řřwada, řēnjōřčř, njeřpōčēřřiwōřčř a pūři, řrubořčř a řidřeņje a pōdla řřudoba, řubjenřřwō, njeřřadnořčř a wopřřřřwō. řta dřeheřch bychū řo přchēd řej myřřřu, řamjenřřodōř- ečřanow pořēřřchēřčř, řařřřōřřřř, ale řberlin ečřujesče řo přchēř to přchēdewřačēř, řudy ř dōřa řubjenřřřwa ř řořej pomōřu doř řōhřō- řwanja řečřinēř, řařōřēřny a pořbėhnjeny, a wřa řebi řruci přjōdř, wřchřřřř mōř wēdy, řřilōřōřřřřēř (řubomudrořeře) a wēřy, řotřřřřř bě ře řřařřburga řobu přchřinjeřřř, ř pořēřřchēřju řwōřeje wōřadow a ř řēřřchēřmu jeje řobuřřawow nařōřēčř.

řerje bě řa njeřo, řo mējšesče řnyřom řych řrochū na řwōřřim bořu, řotřřřřř bējšče řebi jeho přjedowniř řa řo dořřř, přchetoř ečř přchřpōřřnawachū ř najmjēřřřchēřmu mjelčō jeho doře wotpohřady; ale řych bě malo, bjes řym řo bēchū řřoro wřchřřřř dřeřř řiřom do přēřka jeho wulřř přchēčřřiwōnjy. řař je to řřoro wřchřudře byřo a kaž řo řeř dřeņřa řiřchēře řuřřto dořč wopōřaře, řo řudřō, řiř řu řo přři řwōřřim řařřařřřim wāřřřny řeřchēdřřiwili, ničřo wō přchēřmēņjowānjū wē řwōřřim domřazřym a pōřřnyř řōřřōdāřřřwōje wjedřečř wochdēřřa, tak bējšče řeř řehdom w řberlinowej wōřadowe. řorukowajče-li wōn řim řiř njeřodu, nječřřřřřōřčř, řēnjōřčř a nje- řepořčř, dha mējšesče ř nimi řwōřřu řubu nūřu, a řara řuřřto dře- řbjesče řřřřchēčř, řo na njeřo řwāřřchū a dřečřchū: řchto dha řōn řhře, řemu dře řo řēčři, ale njech řenoř by w nařchēř řōři řēčāř, dha řeř řināřřři byř njeby. řař a řiřchēče wjele řōřje řřēbachū řwōře njeřorne řubř, a řdyř řebi ř řařřřom wřazř dořčř pomhāčř njeřmōřachū, dha nařōřowachū přařčēř, a bējšče řim pōdla wřchō jeňe, řoho mēřachū přchēd řobu.

řōřřy po řberlinowym nařřupřenju wōřřamřřnyřchū nēřotřři, přři přēņej řēřřchēř řřřadnořēčři na wotřřonřēřnyř mēřřřje na řwōřehō duchowneho řačāčř a jemu ř pūřami wupřačēřčř, řo by jemu, kaž přajachū, řnyřdom přři řpocřatřū řōřch řařchōř, řo do řiř nařēřřōřčřow řřřāčř.

ř wuwjedřenju řwōřehō wotmyřřlenja bēchū řebi jeho nje- přchēčřeljo jenu njedřelu wuřřwōřili. řutu njedřelu wřa wōn řebi, dořelž bě jemu řiř řē přjōdřřowāčēř řřēřwōne, ř řat. 5, 39. řa řēř, řdřeř nařř řbōřřniř přaji: „řa pak přaju wam, njeřpřchēčřřiwēče řo řřēnu; ale jeř řo eře řchřto dři na řwōře prawe řřō, řemu řeř to dřehe nařřaj;“ a řēčējšchē wō řchēřēčřřřāņiřēř řečēřpřřiwōřēčři, ř řotřēřř mamy řřchřwdu řnjeřčř, a řař pak mamy řo řeje řameje řeř řminyčř přtačř, ale pak řeř wo řym řřēchū, blifřřchēřmu wřchřřřř na řē wuřřadowāčř a jemu potom ř njeřpřawdu řchřřwdu ečřinēčř. — řo řořej řřřřřē řřřomāđřřchū řo ečř njeřpōřōřřni pořa njeřō

na to a tamne, sčto budže čžinicž, hdyž nětko žam do spytowanja pšchindže, hačž budže žo po tych žlowach, kotrež bě taf sahorjenje žarčezaj, sadžeržecž a jim lizo a žhribjet žwólntwoje prjódždžeržecž abo niz.

Žako žo hiščeže taf rosrčžowachu, wotewriču žo na jene dobo durje a — Oberlin žastupi a džesche: „Tudy žym, moji lubi, mi je žuate, sčto macže prjódft, wy chžecže w lěžu na mnje kafacž a mi njeprawdu čžinicž, dofelž žebi myšlicže, jo žym žo nad wami pšchichol. Že žo to woprawdže stalo a žym-li woprawdže to, sčtož žym wučžil a předomal, hdy pšchstupowal, dha mnje žhostaježe. Lěpje je, jo žo wam žam do rukow dan, hačž so byschče tu žadlawosčž wobeničž a žradžu na mnje kafacž dyrbjeli.“ Žele žlowa njeběchu podarmo rčžžane. Čži ludžo hanibowachu žo žwojeho sčeho prjódftwosčža, prošachu Oberlina se žylsami wo wodacže a žlubichu jemu na ruky, jo jemu ženje wjazy jeho šprawne wotpohladu a jeho horže požadanje sa žich lěpšche na žle wuložowacž wochžedža.

Někotre čžazy pojdžičho bu jemu i nowa prajene, jo chžedža někotři młodži ludžo i jeneje filiále, to je: i jeneje wšy, kiž tež i jeho wožadže žluščejeche, kotraž pak mějesche žyrfej žama sa žo, hdyž mějesche wón tež Božu žlužbu wobstaracž, pšchichodnu nje-dželu hdyž wote mšche pónidže, jeho nadpadnyčž a jeho wulku sahorjenosčž pšches to trochu pohasčecž, jo jeho do hlubože luže podnirja. Oberlin wša žebi i teho škladnosčž, w předomanju wo Božim wožebitym šakitanju rčžžecž, kotrehož móža žebi čži wěseči byčž, kiž pšchezo žiwěrnje a šprawnje pšched Božim woblicžom žhodža, a jo žo jim bjes Božeje wole žadnu wšof žesčiwicž nje-hodži. — Šewal čžinjesehe wón žwój pucž na konju, tón ras pak džesche se samyžlom pšchi a dasche žebi žwojeho konja wot jeneho muža wjesčž. Daloko hiščeže njebě, dha widžesehe hižo dweju abo tjoch mužow sa kerkom kafacž, ale wón štapasche, kaž mi a tebi ničžo, žyle i měrom nimo nich. A žadnu wot nich nješwěri žebi wustupicž a žo jeho dótknyčž.

Podobne sta žo hiščeže wjazy křócž, ale kóždy ras pšchewiny wón žwojich nješchecželow se žwojej młofežu a se žwojim měrom.

Alle wšhitke tute podawki žlužachu jemu jenož i lěpšchemu, pšchetož wšchitzy čži, kiž běchu žebi hdy tajke něšcto na njeho šradžili a wot njeho na tajšele waschuje pšchemoženi byli, starachu žo potom čžim bóle wo to, kaf bychu žebi jeho lubosčž dobyli, a dofelž wjedžachu, jo žo jim to pšches ničžo lěpje radžicž nje-móžesehe, hačž hdyž jeho wotpohladu, kotrymž běchu žo dotal pšchecžiwjeli, podpjeraju, dha běchu najšwólntwišchi pomoznižy pšchi wuwjedženju jeho dobrých samyžlow.

Sčto wě pak, hačž Oberlinowa horliwosčž pšches tajke šrudne šhonjenja pšchi špoczatku jeho šastojnišwa tola njeby woliwkušla, hdy by žyle žam na žo pokasany byl a žaneho šhonjeneho wodžerja a mudreho radžicžela nje měl. Tajšeho pak běšche jemu Bóh luby šnjes we jeho přjedowniku Štuberu hižo wobstaral, kaž se sežehowazeho lista widžimy.

W Stražburgu, 2. juniya 1768.

Njemyšlicže žebi jenož, luby pšchecželo, jo bych něšcto lěpje čžinicž wobł, hačž Wy. Bóh žam chže čžinicž a je čžinil, sčtož je žo jemu špodobalo. Tón kuff dohladanja, kotryž žym žebi ja i taf wjele prózu a čžaza nadobyl, nabudžecže žebi Wy wjele přjedy, i wjetšeho džela hižo jo macže. Tola pak je wšhitko jara njedobahaze.

W tajkich padach je mnje druhdy něšcto žyle žnadne, jene jenicžke žlowežto taf šrašlo a i kolije pšchinježto, jo žebi žaneje rady njejedžach. Wšchednje žym widžal, jo žym čžasto naj-wjetšchi šmyšl njejedžizy wobeschol, najwjetšeho štracha nje-wjedžo žo šminyl, najwjetšchi polěpšajl njejedžo šhubil abo

dobyl, — jo bě to, sčtož pytač, šle, čžehož žo bojach, dobre, jo to, čžehož žo nadžijach, ničžo njebě, a jo to, wo čžož njerodžach, wopravdže něšcto běšche. Hdyž chžysche mi Bóh něšcto dacž, dha dyrbjesehe mnje wyschnosčž žlyšhecž, hdyž žebi to napominanje myšlach, abo hdyž žo na to i žyla dopomnik njeběch. Na čžož pak žebi njebóle a najdlěje myšlach, i teho njebu ničžo.

Š žyla žu šlamjenjodoležaniške wobštejnosčže taf šaschmatane, jo našch jedyn hinaš nje móže, hačž Bohu žamemu tu wěž porucžicž a wot njeho žameho wšcheho žo nadžecž. Ža žym šhonil, jo Bóh pšchezo bóle sa dobre špóšnaje, naž pod sadžewkami džeržecž, hačž jo by žo nam wjele po našchej woli radžicž daš, tola pak dawa jeho ruka dyž a dyž taf žnadne wopokasma jeho šastaranja, jo ani našcha žlabosčž, ani šlamjenjodoležanow džecžazy njerosom ani nješchecželow leščž a šfóščž wšchitko to šle dokonjecž nje-samóže, sčtož by žo po prawym štačž dyrbjalo, ale dyrbi pšchezo někajke žohnowanje, žléd Božeho poršta a jeho žmilnosčže, ale pak tež pšchicžiny doščž i šwucžowanju w sežerpliwosčži a w šapřecžu žameho žo wysche wostacž. Bóh budže tež Waschu žwěrnosčž žohnowacž, kotraž žo mi i Wascheho lista taf něžnje, taf lubojnje napschecžiwu žwěcži. Wědžmy jenož žo we modlitwoje i nim. Wy macže wjazy ludžom špodobneho na žebi, dnyli ja, kiž Waž, hdyž žo jenož nifoho njebojicže, hačž Boha žameho, a žo pšched pšchewjele wšchellimi projektami hladače, wjele žhmanišcheho čžini, hačž ja běch. Ššchesežijaništwu nastupajo čžu Waž pak tola tež na to dopomnicž, jo móže žo jedyn žamo pšches dobre škutki wot njeho šdalicž. Wy seže tudy i wobrocženju pšchichli, hdyž pak wonkach njewachujecže a žo i Bohom w modlitwoje dale njebědžicže, ale žebi myšlicže, jo je na tym doščž, jo seže žamu wobrocženi, a macže pódla wjele čžinicž, wjele myšlicž, wjele šubojnych projektow: dha móžecže pšchi pobrachowanju Waž šajnje šbudžowazeho wobkhadu a druhich dopominanjow, kotrež žo tudy škerje hačž wonkach namakaju, žo loško taf rošpřošchicž, jo pomalu a pomalu žyle woliwkušecže, a žamo pšches to, sčtož žebi pšched Bohom čžinicž myšlicže, žo wot Boha šhubicže. Ža napominam Waž teho dla i temu najbóle, jo byschče pšchezo w Božy a w jeho duchu móžni byli a štajnje žo pošyljeli, jo byschče bjes pšchestacža duchownje šahorjeni a bójšzy šmyšleni byli. Žha budže a dyrbi žo wšhitko druhe dacž a nam žamo wot žo pšchypadnyčž. Dofelž Boha mamy, dha šakituje, wodži, žohnuje wón naž a da žo našchemu škutkej po žwojej woli a po žwojim wotpohladanju radžicž.

Tuto napominanje njedyrbi ničžo druhe byčž, hačž sčtož po žlowje je; ja njecham i nim žyle ničžo dalishe prajere mčž, ale rčžžu wutrobnyje i Wami, dofelž wěm, jo štej naju wutrobje šjednocženej. A dofelž wožebje tudy w Stražburgu widžu, jo někotryžkuliz, kiž bě wobrocženy, potom, hdyž bě přerňa horliwosčž nimo, druhdy šažo woliwkušny, wožebje, hdyž hiščeže i nužkej křutosčži pšchichol njebě, a hdyž mějesche škladnosčž, žo taf rošpřošchicž, jo móžesehe pšchezo měnicž, jo ma i wjele dobrým čžinicž. Duž žym žebi myšlik, jo čžu Waž tola tež žamu pšched tym warnowacž, pšchetož našcha wutroba je wšchaf jaro špjecžiwu, a čžežla kaž wšof; wona žo pšchezo dele dawa, hdyž žo štajnje njeošbėhuje. Wožebje namakam ja jara nušne i wobštajnemu wubudžowanju Wascheje wutrobny, a jo by žo šchesežijaništwu prawy duch pšchezo i nowa we Waž šažehlaš, tutej dwě wězy: žlowo a modlitwu; pšches žwěrne pytanje w pižmach žwojatyh žapšchotow wěm šfowo jenicžzy žwoje duchowne žiwjenje pošylnicž a žo i modlitwoje a pšches modlitwu šbudžicž.

Ššym žyle Wasch, mój luby pšchecželo, pšches šwiaski šchesežijaniškeje lubosčže.

G. Štuber.

(Pšchichodnje dale.)